

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE) 2020/1936**z dnia 14 maja 2020 r.****zawierająca uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ósmego, dziewiątego, dziesiątego i jedenastego Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2018**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając swoją decyzję w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ósmego, dziewiątego, dziesiątego i jedenastego Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2018,
 - uwzględniając odpowiedzi udzielone przez Komisję na pisemne pytania skierowane do ówczesnego komisarza do spraw współpracy międzynarodowej i rozwoju, Nevena Mimicy, w ramach przygotowań do przesłuchania przed Komisją Kontroli Budżetowej w dniu 28 listopada 2019 r.;
 - uwzględniając art. 99 i art. 100 tiret trzecie Regulaminu oraz załącznik V do Regulaminu,
 - uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0057/2020),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 208–210 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) podstawowym celem współpracy na rzecz rozwoju jest ograniczenie ubóstwa, a w perspektywie długoterminowej jego wyeliminowanie;
- B. mając na uwadze, że Unia musi dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić, że zwłaszcza kiedy inwestuje ona w krajach o niedemokratycznych reżimach, z jej środków i działań zawsze będą czerpać korzyści osoby w potrzebie, a nie struktury sprawujące władzę;
- C. mając na uwadze, że ogólnym celem pozostaje przeznaczenie 0,7 % dochodu narodowego brutto na oficjalną pomoc rozwojową (ODA) oraz wsparcie finansowania ze środków prywatnych;
- D. mając na uwadze, że w ramach instrumentów współpracy należy przede wszystkim dążyć do włączenia celów zrównoważonego rozwoju oraz wdrożenia porozumienia paryskiego w sprawie klimatu;
- E. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia wyznaczonych celów i wyników, a zwłaszcza dla długoterminowego wpływu pomocy rozwojowej;
- F. mając na uwadze, że zasada mówiąca o tym, aby „nie pozostawiać nikogo w tyle” ma kluczowe znaczenie w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;
- G. mając na uwadze, że przyjęty w 2017 r. Europejski konsensus w sprawie rozwoju tworzy wspólne ramy polityki rozwoju dla instytucji unijnych i państw członkowskich;
- H. mając na uwadze, że dostosowanie unijnej współpracy na rzecz rozwoju do indywidualnych priorytetów w zakresie rozwoju krajów partnerskich jest kluczowym elementem programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;
- I. mając na uwadze, że należy stale monitorować spójność i komplementarność różnych zewnętrznych strategii politycznych, zwłaszcza w przypadku, gdy kilka z nich jest realizowanych w jednym kraju partnerskim, w celu promowania synergii, ograniczania kompromisów między tymi istniejącymi strategiami politycznymi oraz uniknięcia w jak największym stopniu niepotrzebnych obciążeń administracyjnych;

- J. mając na uwadze, że aby uniknąć powielania działań, zapewnić skuteczne kontrole, podział ryzyka, odpowiedzialność za rezultaty w odzwierciedlającą rzeczywiste nakłady i skuteczność pomocy oraz wspierać zdolność do budowania pomocy rozwojowej w krajach korzystających, ogromnie ważna jest dobra współpraca i koordynacja z innymi darczyńcami i międzynarodowymi instytucjami finansowymi;
- K. mając na uwadze, że Komisja ponosi ostateczną odpowiedzialność za legalność i prawidłowość transakcji leżących u podstaw sprawozdania finansowego Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), a także za nadzór nad monitorowaniem i sprawozdawczością finansową EFR;
- L. mając na uwadze, że przejrzystość, odpowiedzialność i należyta staranność w odniesieniu do poszanowania praw człowieka stanowią warunki wstępne demokratycznej kontroli oraz skutecznej pomocy rozwojowej;
- M. mając na uwadze, że zewnętrzne działania Unii są przeprowadzane za pośrednictwem organizacji międzynarodowych, które wdrażają fundusze Unii, albo wspólnie z Unią współfinansują projekty, co wiąże się z wyzwaniem w sferze nadzoru i zarządzania;
- N. mając na uwadze, że w 79 państwach, w których zasady i procedury w odniesieniu do postępowania przetargowego i udzielania zamówień są złożone, stosowany jest szeroki zakres metod realizacji, odzwierciedlający międzyrządowy charakter EFR;
- O. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe, mimo iż odgrywa kluczową rolę w napędzaniu zmian i w podejmowaniu głównych wyzwań związanych z rozwojem, niesie ze sobą znaczne ryzyko powiernicze i powinno być przyznawane jedynie wtedy, gdy państwo otrzymujące pomoc jest w stanie zapewnić wystarczający poziom przejrzystości, identyfikowalności, rozliczalności, skuteczności, a także poszanowania praworządności i praw człowieka przed otrzymaniem pomocy w postaci wsparcia budżetowego;
- P. mając na uwadze, że wspieranie przejrzystości oraz zwalczanie korupcji i nadużyć finansowych mają kluczowe znaczenie dla powodzenia operacji wsparcia budżetowego Unii;
- Q. mając na uwadze, że działania EFR są prowadzone w trudnych warunkach ze względu na utrzymujące się zagrożenia natury geopolitycznej lub instytucjonalnej;
- R. mając na uwadze, że czynniki zewnętrzne wpływające na właściwą realizację EFR mogą niwelować lub niweczyć wysiłki poczynione na rzecz rozwoju;
- S. mając na uwadze, że unijne wsparcie zarządzania stanowi kluczowy element pomocy rozwojowej, jeśli chodzi o stymulowanie skutecznych reform zarządzania;
- T. mając na uwadze, że wobec obecnych kryzysów migracyjnych nie należy zapominać o falach migracyjnych powiązanych ze zmianami demograficznymi, wymagających odmiennych działań długofalowych;
- U. mając na uwadze, że uproszenie procesów realizacji stanowi czynnik stymulujący skuteczność udzielania pomocy;
- V. mając na uwadze, że niezwykle ważne jest, aby promować widoczność Unii, zapewnić strategiczne wykorzystanie instrumentu zewnętrznej pomocy finansowej Unii, przekazywać informacje na temat finansowania unijnego i promować wartości Unii we wszystkich formach pomocy rozwojowej;

Poświadczenie wiarygodności

Realizacja finansowa i realizacja projektów EFR (od 8. do 11. EFR) w 2018 r.

1. zauważa, że 11. EFR stanowi 65 % portfela Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DG DEVCO); odnotowuje, że w 2018 r. łączna kwota zobowiązań w ramach EFR wyniosła 4 959 mln EUR i tym samym przekroczyła roczny cel wynoszący 4 537 mln EUR (czyli wyniosła 109,3 % pierwotnego celu w porównaniu z 95 % w 2017 r.), podczas gdy płatności z EFR wyniosły 4 124 mln EUR (czyli wskaźnik wykonania wyniósł 98,2 % rocznego celu wynoszącego 4 200 mln EUR (w porównaniu z 98,89 % w 2017 r.); ponadto zauważa, że w 2018 r. zobowiązania Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) wyniosły 880 mln EUR (z czego 800 mln EUR dotyczyło instrumentu inwestycyjnego), natomiast płatności – 555 mln EUR (z czego 525 mln EUR za pośrednictwem instrumentu inwestycyjnego);

2. z zadowoleniem przyjmuje ciągłe starania DG DEVCO, aby ograniczyć do 25 % zadawnione płatności zaliczkowe i zadawnione zobowiązania pozostające do realizacji; zauważa, że DG DEVCO osiągnęła wartość docelową 25 % z nadkładem: obniżyła poziom zadawnionych płatności zaliczkowych EFR o 40,33 % (43,79 % w odniesieniu do innych obszarów pomocy) i poziom zadawnionych zobowiązań EFR pozostających do realizacji o 37,10 % (39,71 % w odniesieniu do innych obszarów pomocy);
3. zachęca DG DEVCO do dalszych starań w odniesieniu do zadawnionych umów EFR, które wygasły, ponieważ wartość docelowa na poziomie poniżej 15 %, podobnie jak w 2017 r., nie została osiągnięta, pomimo nowej procedury ustanowionej przez DG DEVCO (wartość docelowa wyniosła 17,27 %, co stanowi niewielką, lecz niezadowalającą poprawę w porównaniu z poziomem 18,75 % w 2017 r.); zauważa, że w odniesieniu do pozostałych działań DG DEVCO osiągnięto wartość docelową tego kluczowego wskaźnika efektywności na poziomie poniżej 15 % (13,88 %);
4. ogólnie ubolewa, że wyniki tego obniżenia poziomów są gorsze i obniżenie poziomu jest niższe w przypadku zadawnionych płatności zaliczkowych EFR i zobowiązań pozostających do realizacji lub że poziom ten nie został osiągnięty w przypadku zadawnionych umów EFR, które wygasły, w porównaniu z innymi obszarami działań i odpowiedzialności DG DEVCO; przyznaje jednak, że złożoność operacyjna EFR może powodować trudności w osiągnięciu wartości docelowych kluczowych wskaźników efektywności, w szczególności w przypadku procedur zamykających, co utrudnia wydawanie nakazów odzyskania środków;
5. wzywa DG DEVCO, aby w pierwszej kolejności jak najszybciej zamknęła pozostające operacje w ramach 8. i 9. EFR;

Wiarygodność rozliczeń

6. z zadowoleniem przyjmuje, że Trybunał Obrachunkowy („Trybunał”) w swoim rocznym sprawozdaniu na temat działań finansowanych z ósmego, dziewiątego, dziesiątego i jedenastego EFR za rok budżetowy 2018 stwierdził, że końcowe roczne sprawozdanie finansowe przedstawia właściwie, we wszystkich kwestiach merytorycznych, sytuację finansową EFR na dzień 31 grudnia 2018 r. oraz że rezultaty ich działania, przepływy pieniężne i zmiany aktywów netto za zakończony w tym dniu rok spełniają wymagania przepisów rozporządzenia finansowego dotyczącego EFR i zasad rachunkowości opartych na uznanych międzynarodowych normach rachunkowości sektora publicznego;

Legalność i prawidłowość transakcji leżących u podstaw rozliczeń

7. z zadowoleniem przyjmuje opinię Trybunału, zgodnie z którą zobowiązania leżące u podstaw rozliczeń za rok 2018 są legalne i prawidłowe we wszystkich istotnych aspektach;
8. wyraża rosnące zaniepokojenie negatywną opinią Trybunału dotyczącą legalności i prawidłowości wydatków, jako że wydatki leżące u podstaw rozliczeń są w istotny sposób obciążone rosnącym poziomem błędów;
9. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że szacowany poziom błędów ponownie wzrósł, w drugim kolejnym roku, do poziomu 5,2 % w przypadku wydatków przyjętych w księgach rachunkowych w odniesieniu do 8., 9., 10. i 11. EFR (w porównaniu do poziomu 4,5 % w 2017 r., 3,3 % w 2016 r., 3,8 % w 2014 r. i 2015 r., 3,4 % w 2013 r. i 3 % w 2012 r.); oczekuje, że Komisja rozważy przyczyny tej sytuacji i podejmie niezbędne kroki w celu odwrócenia tendencji wzrostowej poziomu błędów;
10. zauważa, że w niektórych przypadkach poziom błędów oszacowany przez Trybunał może wynikać ze zbyt dużego obciążenia pracą niewystarczającej liczby pracowników, w szczególności w delegaturach borykających się z trudnościami;
11. uważa, wobec faktu osiągnięcia tak wysokiego szacowanego poziomu błędów, że konieczne jest dalsze inwestowanie w świadomość i szkolenia pracowników; wzywa Komisję, aby znalazła sposoby rozwiązania problemu niedoborów kadrowych, w szczególności w delegaturach borykających się z trudnościami;
12. zauważa, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii nie ma wpływu na zarządzanie finansami EFR w 2018 r. oraz że sprawozdanie finansowe EFR za 2018 r. prawidłowo odzwierciedla stan procesu wystąpienia;
13. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że na 125 transakcji płatniczych poddanych przeglądowi przez Trybunał, w 51 (czyli 41 %) wystąpiły błędy, a w szczególności że na 39 płatności zawierających błędy kwantyfikowalne, 9 (czyli 23 %) stanowiły ostateczne transakcje zatwierdzone po przeprowadzeniu wszystkich kontroli ex ante; apeluje do Komisji, aby w istotnym zakresie udoskonaliła legalność i prawidłowość transakcji oraz zapewniła odpowiednie działania następcze w odniesieniu do kontroli ex ante;

14. zauważa, że środki umorzone z projektów w ramach 10. EFR, przesunięte do rezerwy na wykonanie 11. EFR, nie spowodują żadnych problemów z przepływem środków pieniężnych w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii, oraz że wpływ na wkład każdego państwa członkowskiego będzie obliczony proporcjonalnie do jego wstępnego wkładu do EFR;
15. jest głęboko zaniepokojony faktem, że pomimo kolejnych planów działań naprawczych wdrożonych przez DG DEVCO, rodzaje stwierdzonych błędów są w dużym stopniu podobne do błędów z poprzednich lat i są to: brak podstawowych dokumentów poświadczających (36,6 %), poważne naruszenie przepisów dotyczących zamówień publicznych (27,1 %), wydatki nieponiesione (22,7 %), poziom błędu rezydualnego dostosowany zgodnie z badaniem DG DEVCO w tym zakresie (5,4 %), wydatki niekwalifikowalne (4,3 %) i inne rodzaje błędów (3,9 %), nieprzestrzeganie przez beneficjentów przepisów dotyczących zamówień publicznych i wydatki niekwalifikowalne;
16. zauważa, że błędy dotyczyły bardziej transakcji związanych z prognozami programów, dotacjami i umowami o przyznanie wkładu zawieranymi z organizacjami międzynarodowymi oraz z umowami o delegowaniu zadań zawieranymi z unijnymi krajowymi agencjami współpracy, niż innych instrumentów pomocy;
17. wyraża głębokie zaniepokojenie, że taka sytuacja stale się powtarza pomimo kolejnych planów naprawczych opracowanych przez DG DEVCO, zwłaszcza gdy błędy kwantyfikowalne wskazują na niedociągnięcia w kontrolach przeprowadzanych przez organizacje międzynarodowe; wzywa Komisję, by nie lekceważyła znaczenia takich błędów, które mogłyby wskazywać na nieprawidłowości, takie jak nadużycia finansowe, oraz aby pilnie zaradziła wspomnianym stale powtarzającym się niedociągnięciom, wyraźnie informowała o konkretnych trudnościach napotkanych podczas realizacji planu działania i w razie konieczności należycie współpracowała zarówno z Trybunałem, jak i z Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF);

Skuteczność systemów monitorowania i poświadczenia wiarygodności

18. jest głęboko zaniepokojony faktem, że Komisja posiadała dostateczne informacje, aby wykryć i skorygować błędy kwantyfikowalne lub im zapobiec przed zatwierdzeniem i zaakceptowaniem zadeklarowanych wydatków, a wykorzystanie tych informacji obniżyłoby szacowany poziom błędów o 1,3 punktu procentowego; podkreśla również, że niektóre transakcje zawierające błędy nie zostały wykryte przez audytorów zewnętrznych i że ich liczba odpowiada 1,1 punktowi procentowemu;
19. oczekuje, że DG DEVCO będzie bardziej rygorystyczna w wykorzystywaniu dostępnych informacji dotyczących zarządzania oraz w spójnym zarządzaniu swoim ogólnym systemem kontroli (kontrola ex ante i audyt wewnętrzny lub weryfikacja wydatków); wzywa DG DEVCO, aby podejmowała ciągłe starania na rzecz poprawy wdrażania jej kontroli zapobiegawczych, w szczególności ukierunkowanych na obszary wysokiego ryzyka związane z funduszami w ramach zarządzania pośredniego przez organizacje międzynarodowe i agencje rozwoju oraz związane z dotacjami w ramach zarządzania bezpośredniego; podkreśla znaczenie podejmowania takich starań;
20. odnotowuje przeprowadzone przez DG DEVCO siódme badanie dotyczące poziomu błędów rezydualnego, zgodnie z którym poziom błędów rezydualnego wyniósł 0,85 %, a zatem znajduje się poniżej progu istotności ustalonego przez Komisję na poziomie 2 %; zauważa jednak, że stosowana metoda od kilku lat opiera się na bardzo niewielkiej liczbie wyrwykowych kontroli transakcji i na niepełnej kontroli procedur udzielania zamówień publicznych i wzywa DG DEVCO, aby ściśle współpracowała z Trybunałem w celu poprawy wiarygodności oceny poziomów błędów;
21. zauważa jednak, że wyniki audytów zewnętrznych operacji realizowanych w dziedzinach „dotacji objętych zarządzaniem bezpośrednim” i „zarządzania pośredniego z udziałem krajów korzystających” wskazują, że odpowiednio 4,64 % i 3,77 % całkowitej skontrolowanej kwoty uznano za niekwalifikowalną i że sytuacja ta nie doprowadziła do wydania zróżnicowanych zastrzeżeń; zwraca się do DG DEVCO, aby dostarczyła bardziej szczegółowych wyjaśnień na temat przesłanek leżących u podstaw tych dwóch przypadków;
22. przypomina, że zastrzeżenie jest głównym elementem systemu rozliczalności i dlatego stanowi instrument prewencji i przejrzystości w ramach budowania łańcucha poświadczeń wiarygodności DG DEVCO, odzwierciedlający bieżące wyzwania lub utrzymujące się i występujące słabości, których doświadcza siedziba dyrekcji lub delegatury unijne;
23. wzywa DG DEVCO, aby stopniowo wzmocniała swój łańcuch poświadczeń wiarygodności zgodnie z nowym zestawem standardów kontroli wewnętrznej, poprzez położenie większego nacisku zarówno na kompetencje poszczególnych osób i ciążącą na nich odpowiedzialność w przeprowadzaniu kontroli, jak i na ryzyko nadużyć finansowych;

24. zauważa, że badanie dotyczące poziomu błędu rezydualnego stało się jednym z elementów składowych strategii DG DEVCO dotyczącej oceny ryzyka, kontroli i audytu oraz łańcucha wiarygodności, lecz zachęca DG DEVCO, aby zapewniła większą spójność standardów metodologicznych stosowanych przy ocenie poziomu błędu rezydualnego oraz aby w razie potrzeby zasięgała opinii Trybunału w takich kwestiach;
25. odnotowuje różnicę w podejściu stosowanym przez Trybunał i DG DEVCO: Trybunał koncentruje się na bieżących operacjach lub tymczasowych poziomach błędu na poziomie płatności, natomiast DG DEVCO zajmuje się operacjami zakończonymi; uważa i podkreśla fakt, że ta dwoistość metody szacowania nie powinna dawać niejednoznacznego obrazu co do prawidłowości i legalności operacji, który uniemożliwiłby również porównywalność wyników na przestrzeni kilku lat;
26. wyraża nadzieję, że wszystkie zainteresowane strony będą unikać konkurujących ze sobą uzasadnień dotyczących metodologii oceny szacowanego poziomu błędów, aby przedstawić wiarygodny oraz bardziej realistyczny obraz sytuacji oraz zwiększyć zaufanie i sprawiedliwość, zarówno w odniesieniu do wykonanej pracy kontrolnej, jak i do ogólnych systemów kontroli; podkreśla również fakt, że należałoby dogłębnie ponownie zbadać pojęcie szacunkowych kwot obarczonych ryzykiem w chwili zamknięcia używane w różnych formach sprawozdań, takich jak roczne sprawozdanie z działalności DG DEVCO lub roczne sprawozdanie z zarządzania i jego wyników sporządzane przez Komisję;
27. wzywa DG DEVCO do kontynuowania wysiłków na rzecz poprawy skutecznego wdrażania swoich ram kontroli i kluczowych wskaźników efektywności, w szczególności kluczowego wskaźnika efektywności nr 21 dotyczącego nienależnych płatności, którym zapobieżono w ramach kontroli ex ante i kluczowego wskaźnika efektywności nr 25 dotyczącego kwot niekwalifikowalnych zidentyfikowanych w ramach audytów zewnętrznych; zauważa, że w wyniku zwrotu nienależnych płatności wystawiono nakazy odzyskania środków w wysokości 18,22 mln EUR;
28. uważa, że należy skupić się na obszarach wysokiego ryzyka związanych z funduszami w ramach zarządzania pośredniego przez organizacje międzynarodowe i krajowe agencje rozwoju oraz związanych z dotacjami w ramach zarządzania bezpośredniego, a także podwyższyć poziom ryzyka związanego z tymi dwoma obszarami działania;
29. zauważa, że w 2018 r. wydano dwa zastrzeżenia, w szczególności przedłużenie zastrzeżenia dotyczącego Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce wydanego pierwotnie w 2015 r. i odzwierciedlającego obecne słabości instytucjonalne i zarządcze, gdyż instrument ten nie chroni wystarczająco skutecznie legalności i prawidłowości wydatków EFR;
30. zauważa, że w 2018 r. toczyło się 19 dochodzeń w sprawie nadużyć finansowych;

Współpraca z organizacjami międzynarodowymi, unijnymi agencjami rozwoju i organizacjami pozarządowymi

31. zauważa, że w 2018 r. płatności z zasobów EFR na rzecz projektów realizowanych w ramach zarządzania pośredniego z udziałem organizacji międzynarodowych i agencji rozwoju wyniosły odpowiednio 1074 mln EUR i 201 mln EUR (z czego 347 mln EUR za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych); zauważa, że 2,6 mld EUR pochodziło z budżetu ogólnego,
32. z zaniepokojeniem zauważa, że w przypadku operacji prowadzonych z udziałem organizacji międzynarodowych 33 spośród 61 skontrolowanych transakcji (czyli 54 %) zawierały błędy kwantyfikowalne, co stanowi 62,5 % szacowanego poziomu błędów w 2018 r.;
33. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że organizacje międzynarodowe ponownie nie przedstawiły w terminie dokumentów potwierdzających, co uniemożliwiło Komisji i Trybunałowi przeprowadzenie rygorystycznych kontroli; w związku z tym wzywa Komisję do wzmocnienia wysiłków na rzecz zapewnienia, że informacje od zainteresowanych organizacji międzynarodowych dostarczane są w odpowiednim czasie, aby umożliwić Trybunałowi przedstawienie pełnych i dokładnych danych;
34. obserwuje z zaniepokojeniem dużą koncentrację umów zawartych w ramach EFR w rękach bardzo ograniczonej liczby krajowych agencji rozwoju, co niesie ze sobą ryzyko renacjonalizacji polityki Unii, a więc zjawiska sprzecznego z interesami większej integracji polityki zagranicznej Unii;

35. wzywa Komisję do wzmocnienia i zespolenia kontroli nad procedurami przetargowymi i procedurami udzielania zamówień, aby uniknąć ryzyka, że bardzo niewielka liczba publicznych lub półprywatnych agencji zmonopolizuje znaczną część projektów EFR realizowanych w krajach rozwijających się i będzie wywierać coraz większy wpływ na unijną politykę rozwoju, współpracy i sąsiedztwa, co może zagrozić niezależności polityki Unii; wzywa Komisję do wzmocnienia i poszerzenia współpracy również z innymi podmiotami publicznymi i prywatnymi, takimi jak kilka organizacji pozarządowych działających w dziedzinie rozwoju;
36. zaleca Komisji położenie większego nacisku na promowanie współpracy EFR z organizacjami międzynarodowymi, agencjami rozwoju Unii i organizacjami pozarządowymi; wyraża zaniepokojenie z powodu nieodpowiedniej i niewystarczającej publicznej widoczności działań EFR;
37. przypomina fakt, że podmioty, którym powierzono wykonanie środków finansowych Unii, muszą zasadniczo przestrzegać zasad należytego zarządzania finansami i przejrzystości; podkreśla, że każdy podmiot musi w pełni współpracować w celu ochrony interesów finansowych Unii oraz – jako warunek otrzymania środków – musi przyznać właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu, Trybunałowi i OLAF-owi niezbędne prawa i wymagany dostęp;
38. apeluje do Komisji o:
 - (i) ściśle przestrzeganie i egzekwowanie w umowach o przyznanie wkładu i umowach ramowych wyżej wymienionych zadań podmiotów wykonujących środki finansowe Unii oraz obowiązku przekazywania Trybunałowi i OLAF-owi wszelkich wymaganych dokumentów potrzebnych do zakończenia audytu;
 - (ii) regularne zwracanie uwagi na wymogi dotyczące oceny filarów oraz sprawozdania organizacji międzynarodowych i organizacji pozarządowych, których dotyczy ten brak współpracy, w celu dokonania przeglądu adekwatności ich narzędzi zapewniających rozliczalność; ponowne rozważenie powiązanych przepisów lub zakresu uprawnień, podczas gdy konieczne będzie dokonanie przeglądu metodyki oceny filarów w celu zapewnienia zgodności z przepisami rozporządzenia finansowego EFR; apeluje o dostosowanie, w razie potrzeby, obowiązujących umów o przekazaniu zadań zawartych z tymi podmiotami międzynarodowymi;
 - (iii) zauważa, że nadal istnieje potrzeba bardziej systematycznego podejścia do informowania o działaniach finansowanych z unijnych dotacji w celu zwiększenia widoczności Unii oraz przejrzystości, rozliczalności i należytej staranności w odniesieniu do praw człowieka w całym łańcuchu finansowania; wzywa Komisję, aby do umów ramowych wprowadziła obowiązek zapewnienia przez agencję prowadzącą widoczności Unii w projektach z udziałem wielu darczyńców; wzywa Komisję, aby przeprowadzała wyrywkowe kontrole na miejscu kilka lat po zakończeniu współfinansowanych projektów w celu sprawdzenia, czy wpływ interwencji EFR nadal jest odczuwalny, oraz aby podjęła niezbędne kroki, aby zapewnić, że skutki tych działań będą długoterminowe;

Wsparcie budżetowe Unii

39. zauważa, że w 2018 r. wkład EFR na rzecz działań w zakresie wsparcia budżetowego wyniósł 881,9 mln EUR, z czego 858,6 mln EUR było przeznaczone na nowe zobowiązania (obejmujące 56 krajów partnerskich i 96 umów dotyczących wsparcia budżetowego); zauważa, że w przypadku krajów i terytoriów zamorskich za pośrednictwem EFR wypłacono 92,9 mln EUR dla 14 krajów w ramach 18 umów dotyczących wsparcia budżetowego;
40. zauważa z uznaniem, że Afryka Subsaharyjska, otrzymująca 41 % wsparcia budżetowego, jest jego największym odbiorcą, oraz że odnośnie umowy dotyczyły odporności państwowej i nieruchomości; zauważa również, że udział krajów o niskim dochodzie wzrósł do 38 % w porównaniu z 31 % w 2015 r. oraz że kraje o średnim niższym dochodzie, które otrzymały 47 % całkowitej kwoty bieżących zobowiązań, są największymi beneficjentami wsparcia budżetowego;
41. przypomina, że wsparcie budżetowe to inwestycja w politykę i systemy publiczne krajów partnerskich Unii oraz że jego podstawowe zasady to wdrażanie reform i przyczynienie się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; zauważa, że wsparciu budżetowemu Unii muszą przyświecać uzgodnione na szczeblu międzynarodowym zasady skuteczności z Pusanu, takie jak odpowiedzialność krajów partnerskich, koncentrowanie się na wynikach, integracyjność i rozliczalność;

42. zwraca uwagę, że w przypadku państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państw AKP) oraz krajów i terytoriów zamorskich wypłat dokonuje się najczęściej w ramach stałych transz; uważa jednak, że dzięki zmiennym transzom możliwe będzie wywarcie większego nacisku na kraje partnerskie w celu wzmocnienia dialogu politycznego w sprawie najważniejszych reform, które należy przeprowadzić; uważa, że wybór sposobu dokonywania wypłat w ramach transz stałych lub zmiennych powinien opierać się na wynikach i wystarczających danych jakościowych, aby umożliwić ocenę osiągniętych postępów; uważa, że kryteria wydajności wypłat są zasadniczym czynnikiem wykorzystywanym w zarządzaniu wsparciem budżetowym;
43. wzywa do prowadzenia ścisłego monitorowania i podjęcia szczegółowego dialogu politycznego z krajami partnerskimi w zakresie celów, postępów w osiąganiu uzgodnionych wyników oraz wskaźników skuteczności działania; ponawia swój apel do Komisji o lepsze zdefiniowanie i pomiar spodziewanego wpływu na rozwój, a w szczególności o udoskonalenie mechanizmu kontroli postępowania państwa korzystającego w odniesieniu do korupcji, poszanowania praw człowieka, państwa prawnego i demokracji; nadal wyraża głębokie zaniepokojenie sposobem, w jaki można wykorzystać wsparcie budżetowe Unii w krajach będących beneficjentami, w których kontrola demokratyczna jest ograniczona lub nie istnieje;
44. odnotowuje nieznaczny ogólny spadek postrzegania zagrożeń związanych ze wsparciem budżetowym w 2018 r.; podkreśla jednak, że najważniejsze nadal są zagrożenia związane z korupcją i finansami publicznymi oraz ryzyko rozwojowe, ale zaobserwowano też tendencję wzrostową ryzyka makroekonomicznego;
45. popiera skoncentrowanie się na postępach osiągniętych w zakresie zarządzania finansami publicznymi, przejrzystości budżetowej, organów kontroli demokratycznej i nadzoru demokratycznego oraz warunkowości makroekonomicznej w krajach partnerskich w celu optymalizacji rozwoju zdolności; wzywa Komisję do systematycznego monitorowania podjętych reform i osiągniętych wyników oraz do wykazania, że wsparcie budżetowe Unii skutecznie przyczyniło się do realizacji programów działań na rzecz rozwoju poszczególnych krajów będących beneficjentami i wzmocniło ich demokratyczną odpowiedzialność;
46. wskazuje, że należy wzmocnić odpowiednie narzędzia monitorowania, aby ocenić, w jaki sposób wsparcie budżetowe przyczyniło się do poprawy mobilizacji dochodów krajowych i związanych z tym reform; zauważa z uznaniem, że w 2018 r. mobilizacja dochodów krajowych wyniosła 19 % wartości transz zmiennych (w porównaniu z 3 % w 2014 r.); zachęca DG DEVCO, by w swoich sprawozdaniach dotyczących wsparcia budżetowego nadal regularnie przedstawiała informacje na temat wykorzystywania umów dotyczących wsparcia budżetowego do mobilizacji dochodów krajowych;
47. wzywa jednak DG DEVCO, by w swoim dialogu politycznym dokonała surowej oceny ryzyka związanego z unikaniem opodatkowania przez przedsiębiorstwa, uchylaniem się od opodatkowania i nielegalnymi przepływami finansowymi, które to ryzyko dotyka w szczególności kraje rozwijające się; zachęca DG DEVCO, aby dokonała oceny skutków fiskalnych i pomogła w zdefiniowaniu ukierunkowanych celów inwestycyjnych;

Zagrożenia i wyzwania związane z wdrażaniem pomocy w ramach EFR

48. wyraża głębokie zaniepokojenie zagrożeniem naciskami, by EFR służył do reagowania na programy oddalające go od jego podstawowego celu, jakim jest wyeliminowanie ubóstwa, które są niemożliwe do pogodzenia z podstawowymi wartościami EFR i zagrażają działaniom, które do tej pory były skutecznie realizowane w ramach EFR; z zaniepokojeniem zauważa ryzyko przekierowania i zachęca Komisję, aby uwzględniła ten fakt przy tworzeniu projektów i programów zgodnie ze spójnością polityki na rzecz rozwoju; wzywa Komisję, aby dokonała wyboru przyszłych programów pomocy zgodnie z podstawowymi wartościami EFR i rozważyła wycofanie dotacji w przypadku programów, które od tych wartości odbiegają;
49. podkreśla fakt, że EFR nie powinien wykraczać poza swoje ramy i że stworzenie nowych powiązań w celu stawienia czoła nowym wyzwaniom nie powinno odbywać się ze szkodą dla osiągnięcia innych celów rozwoju;
50. apeluje do Komisji o położenie większego nacisku na poprawę i utrzymanie dobrze funkcjonujących programów pomocowych i o skupienie uwagi na działaniach w tym zakresie; wzywa Komisję do zapewnienia większej obecności i widoczności w mediach najlepszych praktyk i przykładów udanych przedsięwzięć;
51. podkreśla znaczenie zagrożeń dla zrównoważonego rozwoju, przejrzystości i dobrej koordynacji, których ma dotyczyć unijne finansowanie pomocy na rzecz rozwoju w obliczu znacznego wzrostu liczby nowych darczyńców i nowych podmiotów, takich jak Rosja i Chiny w Afryce; wzywa Komisję do dążenia do lepszego dostosowania współpracy międzynarodowej do priorytetów rozwojowych poszczególnych krajów partnerskich;

52. jest zdania, że powiązanie między migracją a pomocą rozwojową jest – obok powiązania bezpieczeństwa z rozwojem i powiązania pomocy humanitarnej z rozwojową – jednym z najważniejszych powiązań wymagających uwagi; przyznaje jednak, że budowanie pokoju i wyeliminowanie podstawowych przyczyn migracji to najważniejsze aspekty zrównoważonego rozwoju;
53. przypomina, że skuteczność pomocy, przyjęcie odpowiedzialności przez państwo partnerskie za wyniki w zakresie rozwoju oraz poleganie na ramach zarządzania krajów partnerskich stanowią zasady, które należy systematycznie doskonalić; podkreśla ponadto, że dobre rządy, państwo prawne i poszanowanie praw człowieka stanowią niezbędne warunki wstępne przyczyniające się do skuteczności pomocy; wzywa Komisję do uczynienia państwa prawnego i poszanowania praw człowieka ostatecznymi warunkami zatwierdzenia pomocy finansowej;
54. podkreśla, że zrównoważony charakter ma zasadnicze znaczenie dla zwiększania ogólnej skuteczności pomocy rozwojowej przez stałe monitorowanie skutków w różnych warunkach udzielania pomocy; przypomina fakt, że w Agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i celach zrównoważonego rozwoju położono duży nacisk na dane i wskaźniki, wychodząc z założenia, że solidny system monitorowania ma kluczowe znaczenie dla skutecznej i sprawnej strategii;
55. ponawia swój apel do Komisji o włączenie do następnego rocznego sprawozdania z działalności uporządkowanej oceny wpływu działań podejmowanych w ramach EFR, ze szczególnym uwzględnieniem praw człowieka;
56. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie – w oparciu o indywidualne podejście do poszczególnych państw – oceny trwających długofalowych projektów finansowanych z EFR w celu wykazania prawdziwych skutków kilkudziesięcioletnich inwestycji w terenie prowadzonych przez Unię oraz tego, w jaki sposób faktycznie przyczyniły się one do rozwoju gospodarczego, społecznego i do zrównoważonego rozwoju w krajach korzystających; w związku z tym apeluje do Komisji, aby przemyślała wyniki oceny i ograniczyła lub zakończyła dalsze finansowanie nieskutecznych projektów;
57. uważa, że większe skupienie się na lokalnych MŚP, sektorze prywatnym i organizacjach społeczeństwa obywatelskiego powinno stanowić centralny element współpracy w zakresie zarządzania listą przygotowywanych projektów delegatur Unii; podkreśla, że z uwagi na potrzebę zaradzenia niedopasowaniu poziomu płynności, co jest niezbędne do osiągnięcia ambitnych celów zrównoważonego rozwoju, dialog strategiczny z sektorem prywatnym i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego musi odgrywać kluczową rolę w rozwoju lokalnych gospodarek;
58. uważa, że włączenie społeczne pod względem finansowym i mikrofinansowanie są kluczowymi czynnikami postępu gospodarczego i społecznego o udowodnionym wpływie na lokalną działalność gospodarczą i tworzenie miejsc pracy; z zadowoleniem zauważa, że EFR wspiera włączenie społeczne pod względem finansowym w Afryce za pomocą szeregu instrumentów (fundusz gwarancyjny Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), mechanizm finansowania oparty na podziale ryzyka NASIRA, fundusz Huruma, „Boost Africa” i afrykański fundusz gwarancyjny), które mają między innymi na celu udzielanie mikrokredytów afrykańskim rolnikom znajdującym się w trudnej sytuacji; zniechęca Komisję i inne instytucje unijne do tworzenia nowych instrumentów pomocy finansowej; zachęca zamiast tego do zapewnienia większej widoczności instrumentów pomocy finansowej w ich odpowiednich obszarach działania i w Unii;
59. odnotowuje przeprowadzony przez służby audytu wewnętrznego audyt dotyczący „koordynacji KE–ESDZ” i z uznaniem odnotowuje wniosek z audytu, że działania koordynacyjne między służbami Komisji (DG DEVCO, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Sąsiedztwa i Negocjacji w sprawie Rozszerzenia (DG NEAR) i Służbą ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej) a Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) są ogólnie skuteczne i wydajne; zdecydowanie podkreśla jednak potrzebę określenia niefragmentarycznej wizji całej pomocy zewnętrznej Unii dla danego kraju oraz potrzebę wzmocnienia, w koordynacji z DG DEVCO i DG NEAR, oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w celu opracowania wspólnego poglądu na strategię w zakresie niepewności i ograniczania ryzyka;

Skuteczność funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki

60. zauważa, że środki przeznaczone na fundusz powierniczy Unii Europejskiej dla Afryki na koniec 2018 r. osiągnęły 4,2 mld EUR, z czego 3,7 mld EUR pochodziło z EFR, a 489,5 mln EUR od państw członkowskich i innych darczyńców (Szwajcaria i Norwegia); zauważa, że w 2018 r. zrealizowano 187 projektów; zauważa podwyższenie z 14 do 26 liczby krajów afrykańskich objętych wspólną inicjatywą Unii Europejskiej i Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji na rzecz ochrony i reintegracji migrantów na koniec 2018 r.;
61. przypomina wyrażane regularnie przez Parlament stanowisko, zgodnie z którym Komisja powinna dbać o to, aby każdy fundusz powierniczy ustanowiony jako nowe narzędzie rozwoju był zawsze zgodny z ogólnymi celami strategii i polityki rozwojowej Unii, tj. ograniczaniem i eliminowaniem ubóstwa, a w szczególności aby gwarantował, że interesy krajów europejskich w dziedzinie bezpieczeństwa nie mają pierwszeństwa przed potrzebami ludności otrzymującej pomoc; zachęca Komisję, aby rozważyła ograniczenie pomocy finansowej dla projektów funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki odbiegających od tych celów;
62. podkreśla, że fundusz powierniczy Unii Europejskiej dla Afryki musi służyć wyeliminowaniu podstawowych przyczyn destabilizacji, przymusowych wysiedleń i migracji nieuregulowanej przez promowanie odporności, szans gospodarczych, równości szans, bezpieczeństwa ludności oraz rozwoju społecznego; zauważa, że pojęcie i cechy podstawowych przyczyn migracji nieuregulowanej są zmienne i że należy zapewnić ich pełne dostosowanie i analizę w celu lepszego określenia powodów podejmowania interwencji w ramach projektu oraz wynikającej z niego wartości dodanej, a także poprawy w zakresie przedstawiania osiągniętych wyników;
63. zauważa, że Trybunał określił fundusz powierniczy Unii Europejskiej dla Afryki mianem elastycznego narzędzia udzielania pomocy w obszarach takich jak żywność, edukacja, zdrowie, bezpieczeństwo i zrównoważony rozwój, ale ze względu na stojące przed nim bezprecedensowe wyzwania uznał jego cele za niewystarczająco ukierunkowane, by umożliwić skuteczne kierowanie działaniami w regionach Afryki i skuteczny pomiar oddziaływania;
64. z niepokojem zauważa, że liczne obawy zgłoszone przez Trybunał ⁽¹⁾ i autorów śródkresowej oceny jedenastego EFR w odniesieniu do wdrażania funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki pozostają w dużej mierze bez odpowiedzi; ponownie wyraża zaniepokojenie w związku z:
- brakiem udokumentowanych kryteriów wyboru wniosków projektowych w segmentach Afryki Północnej i Rogu Afryki,
 - brakiem szczegółowych ram oceny ryzyka,
 - poważnymi brakami w odniesieniu do pomiaru wyników projektów funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki,
 - skutecznością i zrównoważonością projektów funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki oraz zdolnością Unii do ścisłego monitorowania ich wdrażania;
 - brakiem konstruktywnej strategii rozpowszechniania i nagłaśniania w mediach najlepszych praktyk i udanych programów pomocy;
- uważa, że w świetle takich wniosków wartość dodana funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki jest wysoce wątpliwa;
65. przypomina fakt, że większość środków finansowych funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki pochodzi z EFR, co nieuchronnie oznacza, iż pomoc rozwojowa jest przeznaczana nie na plany rozwoju krajów partnerskich Unii, lecz na krótkoterminowe cele polityki migracyjnej Unii, co jest sprzeczne z Traktatem z Lizbony i Deklaracją paryską w sprawie skuteczności pomocy; zwraca uwagę, że fundusz powierniczy Unii Europejskiej dla Afryki był raczej instrumentem ukierunkowanym na projekty powstrzymujące w sposób prowizoryczny mieszane przepływy migracyjne, a nie na rozwiązywanie długofalowych przyczyn migracji zgodnie z zasadami pomocy rozwojowej;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 32/2018: „Kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki – narzędzie elastyczne, lecz niewystarczająco ukierunkowane”.

66. zwraca uwagę, że łączenie środków z EFR, budżetu Unii i od innych darczyńców w funduszach powierniczych nie może skutkować tym, że środki przeznaczane na politykę rozwoju i współpracy nie będą trafiały do jej zwyczajowych beneficjentów ani umożliwiały osiąganie jej pierwotnych celów; w tym względzie ubolewa nad faktem, że choć wkład Unii na rzecz funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki będzie opierał się przede wszystkim na zasobach ODA, fundusz powierniczy Unii Europejskiej dla Afryki nie koncentruje się wyłącznie na celach ukierunkowanych na rozwój; zwraca uwagę, że w 2018 r. największą część funduszy przeznaczono na segment tematyczny zarządzania migracją – środki finansowe z funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki na ten segment wzrosły z 17,3 % w 2016 r. do 30,8 % w 2018 r.;
67. zauważa, że wśród wszystkich zatwierdzonych projektów funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki nie tylko wzrosły fundusze na zarządzanie migracją, ale również coraz większa część tych właśnie funduszy przypada krajom Afryki Północnej, w przypadku których nastąpił wzrost z 23 % 2016 r. do 52 % w 2018 r.; ubolewa nad faktem, że pomimo dążeń Unii, aby w ramach funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki w pierwszej kolejności wspierać „grupy ludności znajdujące się w niekorzystnej sytuacji i zmarginalizowane”, 55 % środków finansowych z segmentu zarządzania migracją przeznaczono na projekty, których celem było ograniczanie migracji nieuregulowanej i zniechęcanie do niej przez hamowanie i kontrolę migracji w 2017 r.; ostrzega, że stosowanie pomocy rozwojowej w celu rozwiązania problemu migracji i bezpieczeństwa nie tylko podważa priorytety rozwojowe Unii, ale może zwiększyć poziom ubóstwa i niestabilności, które zmuszają ludzi do opuszczania ich społeczności; w związku z tym zachęca Komisję, aby rozważyła ograniczenie lub cofnięcie pomocy finansowej udzielanej projektom funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki, które nie przestrzegają długofalowej polityki rozwojowej Unii;
68. przypomina o tym, że władze lokalne i regionalne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, organizacje pozarządowe i sektor prywatny są partnerami w zakresie skutecznej polityki na rzecz rozwoju, a stały dialog z organami krajowymi i społecznościami lokalnymi jest kluczowy dla określenia wspólnych strategii i priorytetów; wzywa Komisję do zagwarantowania, że budżet EFR i budżet Unii nie będą wykorzystywane do finansowania, za pośrednictwem funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki, projektów realizowanych przez siły rządowe i miejscowe (bojówki) dopuszczające się poważnych naruszeń praw człowieka, zwłaszcza w takich krajach jak Libia i Sudan;
69. przypomina, że środków finansowych funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki, które pochodzą z linii budżetowych przeznaczonych na rozwój, nie wolno wykorzystywać na środki bezpieczeństwa, które zagrażają prawom migrantów; apeluje do Komisji o konkretne środki w celu zagwarantowania, że organy wykonawcze nie będą wykorzystywały projektów funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki związanych z migracją w celu naruszania podstawowych praw człowieka przysługujących migrantom, a także do zapewnienia, by w perspektywie długoterminowej projekty funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki związane z migracją nie przyczyniały się do destabilizacji krajów i podregionów, na co coraz częściej zwracają uwagę organizacje pozarządowe i ludność lokalna w północnym Nigrze; podkreśla, że prawa człowieka muszą być centralnym elementem w planowaniu projektów funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki i że projekty te muszą przyczyniać się do przestrzegania praw człowieka w danych państwach;
70. wzywa Komisję do włączenia jasnych i przejrzystych klauzul dotyczących praw człowieka do swoich umów o przyznanie wkładu zawieranych z partnerami wykonawczymi (agencjami ONZ, agencjami rozwoju w państwach członkowskich) w celu uniknięcia sytuacji, w których Unia mogłaby pośrednio finansować projekty naruszające prawa człowieka; w związku z tym zwraca uwagę na projekt dotyczący odnowienia kontaktów między Erytreą i Etiopią dzięki modernizacji głównych dróg szybkiego ruchu w Erytrei, finansowany ze środków funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki i zarządzany przez Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Obsługi Projektów, z którego finansowane są erytrejskie firmy budowlane wykorzystujące pracę przymusową za pośrednictwem służby wojskowej;
71. wzywa Komisję do dopilnowania, by tam, gdzie realizowane są projekty współfinansowane przez Unię nie stosowano żadnej przymusowej pracy ani warunków niewolnictwa, zgodnie z międzynarodowymi i unijnymi ramami prawnymi; zaleca, aby Komisja wdrożyła przejrzysty i rygorystyczny system monitorowania projektów współfinansowanych przez Unię, który powinien obejmować anonimową procedurę składania skarg i działania następcze;
72. jest zaniepokojony tym, że Trybunał znalazł przykłady projektów ukierunkowanych na potrzeby podobne do potrzeb uwzględnionych w ramach innych instrumentów unijnych, co niosło za sobą ryzyko powielania innych form unijnego wsparcia; wzywa Komisję, aby szczególnie zadbała o spójność i koordynację swoich działań z programami rozwoju regionalnego oraz o maksymalne zwiększenie wpływu i skuteczności globalnej pomocy, aby zagwarantować, że główny nacisk zostanie położony na rozwój, a nie na kontrolę granic i bezpieczeństwo ze szkodą dla migrantów;

73. zauważa, że Komisja uznaje potrzebę dalszego wzmocnienia wspólnego systemu monitorowania; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie zestawu 41 wspólnych wskaźników produktu w drugim kwartale 2018 r. oraz uruchomienie pomocy technicznej; zauważa, że wszystkie trzy segmenty operacyjne funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki pracują obecnie nad lepszym określeniem celów szczegółowych i poziomów wyjściowych na poziomie projektu;
74. uważa, że należy dołożyć wszelkich starań, by zapewnić lepszą komunikację między Komisją, Parlamentem i państwami członkowskimi w zakresie wdrażania funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki oraz dostateczną sprawozdawczość, nadzór i kontrolę publiczną ich działań i wyników; zachęca Trybunał do rozważenia oceny oddziaływania wdrożenia funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki na unijną politykę rozwoju, zarówno z punktu widzenia budżetu, jak i wyników; apeluje zatem do Komisji, aby wyciągnęła wnioski z kontroli i zagwarantowała, że nieskutecznie wdrażane projekty funduszu powierniczego Unii Europejskiej dla Afryki zostaną zakończone, lub że środki na ich finansowanie zostaną w znacznym stopniu ograniczone;

Afrykańska architektura pokoju i bezpieczeństwa

75. z niepokojem zauważa, że Afrykańska architektura pokoju i bezpieczeństwa (APSA) jest silnie uzależniona od zewnętrznych źródeł finansowania ze względu na niski wkład państw członkowskich do Funduszu na rzecz Pokoju i ograniczone dodatkowe finansowanie, jakie APSA pozyskuje z alternatywnych źródeł finansowania;
76. przyjmuje do wiadomości, że ESDZ i Komisja muszą radzić sobie z bardzo skomplikowanymi sytuacjami w Afryce i stawiać czoła licznym wyzwaniom politycznym i operacyjnym oraz ograniczeniom w wielu dziedzinach, w szczególności jeśli chodzi o współpracę głównych zainteresowanych stron, finansowanie i niedoskonałości instytucji, polityczną wolę interwencji, zapobiegania konfliktom i zarządzania nimi;
77. ubolewa nad faktem, że ten niedobór afrykańskiej odpowiedzialności i stabilności finansowej, przy dużym uzależnieniu od darczyńców i partnerów międzynarodowych, prowadzi do niedociągnięć operacyjnych; zachęca Komisję, aby wspierała Unię Afrykańską w przejmowaniu odpowiedzialności za APSA, tak aby umożliwić jej osiągnięcie większej niezależności finansowej, a także aby Unia odchodziła od pokrywania kosztów operacyjnych, a w zamian za to wspierała działania na rzecz budowania zdolności;
78. wyraża ubolewanie zarówno w związku z tym, że wsparcie Unii na rzecz APSA przynosi słabe efekty, wymaga zmiany kierunku działania i koncentruje się głównie na pokrywaniu podstawowych kosztów operacyjnych APSA, a także w związku z tym, że APSA od wielu lat jest w dużym stopniu uzależniona od wsparcia darczyńców;
79. jest poważnie zaniepokojony brakami w systemie monitorowania pod względem zdolności do dostarczania odpowiednich danych na temat wyników działań; zwraca się do Komisji o zwiększenie zdolności systemu oceny działań i wyników, aby wyraźnie wykazać, że wkład Unii może być głównie powiązany z namacalnymi i pozytywnymi skutkami dla pokoju i bezpieczeństwa w terenie; zwraca się do służb Komisji, aby rozpoczęły misję monitorowania zorientowanego na rezultaty i aby jak najszybciej przedstawiły sprawozdanie Parlamentowi;
80. w oparciu o powyższe obawy zaleca, aby Komisja rozważyła anulowanie wszystkich środków finansowych na rzecz APSA;

Plan inwestycji zewnętrznych i EFZR

81. przypomina, że celem finansowym jest pozyskanie inwestycji w wysokości 44 mld EUR; zauważa, że Unia przeznaczyła 2,2 mld EUR na 94 projekty łączone w ramach EFZR (filar 1 Planu inwestycji zewnętrznych) i 1,54 mld EUR na gwarancje EFZR dla 28 programów inwestycyjnych;
82. zachęca DG DEVCO do dalszego podnoszenia świadomości na temat możliwości zwiększenia wpływu w ramach Planu inwestycji zewnętrznych przez przyciągnięcie inwestycji sektora prywatnego w partnerstwa na rzecz rozwoju; przypomina jednak, że należy szczególnie zadbać nie tylko o dodatkowość Planu inwestycji zewnętrznych, ale również o kryteria stosowane w zarządzaniu nim, aby uniknąć przekierowywania środków finansowych przeznaczonych na rozwój na rzecz inwestorów lub interesów prywatnych lub na cele zarobkowe;
83. zauważa, że za pośrednictwem 21 projektów łączonych Unia przeznaczyła również środki w wysokości 547 mln EUR w Afryce Subsaharyjskiej, gdzie oczekuje się odblokowania 4 mld EUR na transport, energię, sektor prywatny i rolnictwo; wyraża poparcie dla promowania wymiaru lokalnego finansowania mieszanego;

84. podkreśla, że współpraca regionalna Unii wniosła największy wkład finansowy w projekty dotyczące różnorodności biologicznej i zarządzania zasobami leśnymi oraz odegrała kluczową rolę w zachowaniu 16 obszarów chronionych w regionie Afryki Środkowej i Zachodniej;
85. apeluje do Komisji, aby położyła większy nacisk na rozpowszechnianie pomyślnie wdrożonych projektów oraz podnosiła świadomość społeczną na temat inwestycji Unii w zrównoważony rozwój na świecie;

Instrument inwestycyjny AKP zarządzany przez EBI

86. zachęca EBI do dalszego wspierania rozwoju lokalnego sektora prywatnego jako kluczowego stymulatora zrównoważonego wzrostu i odporności, wspierania podstawowej infrastruktury społeczno-gospodarczej służącej bezpośrednio interesowi beneficjentów, jak również poszukiwania nowych partnerów lokalnych i regionalnych konkretnie w dziedzinie mikrofinansowania; zwraca się do EBI o zwiększenie dodatkowości przez lepsze uzasadnienie wykorzystania funduszy;
87. zachęca EBI do zwiększenia wysiłków i podjęcia odpowiednich środków w celu lepszego rozpowszechnienia informacji o instrumentach EBI w krajach, w których wpływ inwestycji EBI będzie wyższy;
88. z zadowoleniem przyjmuje wkład Unii za pośrednictwem instrumentu inwestycyjnego AKP na rzecz linii kredytowych udostępnianych w ramach mikrofinansowania w wysokości 139 mln EUR, który powinien umożliwić udzielenie około 26 300 pożyczek mikroprzedsiębiorstwom i osobom fizycznym;
89. uważa, że EBI powinien stale poświęcać czas polityce należytej staranności i narzędziom oceny wyników w celu pogłębienia wiedzy na temat profilu pośredników finansowych i beneficjentów, a także w celu ulepszenia oceny skutków projektów dla beneficjentów końcowych;

Przyszłe stosunki między Unią a Afryką

90. zwraca uwagę na trwające konsultacje w sprawie przyszłej długoterminowej strategii i partnerstwa Unia–Afryka, które uważa za okazję do zwiększenia efektywności w zakresie sposobów udzielania pomocy; uważa, że istnieje potrzeba odejścia od tradycyjnych stosunków skoncentrowanych na pomocy na rzecz bardziej strategicznej i zintegrowanej relacji;
 91. wzywa Komisję do opracowania podejścia „więcej za więcej” z naszymi partnerami, co pozwoli dostosować pomoc do przestrzegania przez państwa trzecie praw demokratycznych, zasad państwa prawnego, konwencji międzynarodowych itp.;
 92. podkreśla, że EFR powinien zostać włączony do budżetu Unii, jak wcześniej zaznaczono w rezolucjach Parlamentu i wniosku dotyczącym nowych wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2021–2027, w celu uniknięcia rozdrobnienia budżetu; zwraca uwagę, że włączenie EFR do budżetu Unii zwiększy zdolność organu udzielającego absolutorium do kontrolowania sposobu, w jaki środki z budżetu unijnego są wydawane poza Unią.
-